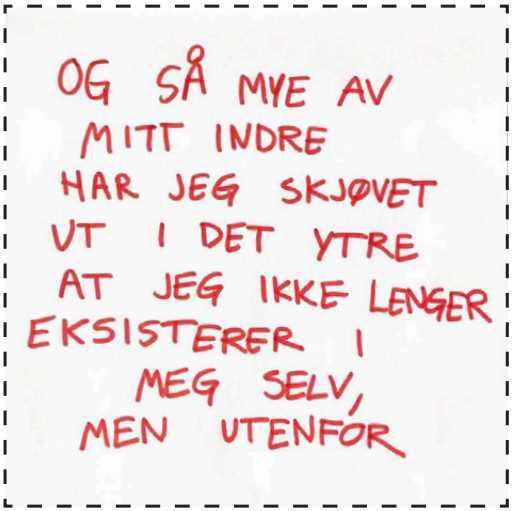

Vekker denne teksten assosiasjoner? Tegn. Skriv. Syng. Fotografer. Bidra til et nytt anti-tidsskrift. Bidrag sendes til: **tusjeredaksjonen@gmail.com.** Innen: **20. November.**

Og så mye av mitt indre har jeg skjøvet ut i det ytre at jeg ikke lenger eksisterer i meg selv, men utenfor
Bidrag til:
Tusjeredaksjonen@gmail.com

NR. 1 2024
1. Utgave
Tekst1

Opplag
1000 eks

Skrift
Lector FSL 9.5 pt
Kulim Park 13 pt

Papir
Noe

Trykk
Arendal

Ansvarlig redaktør
Sanna Fenheim

Nettside
Tusjeredaksjonen.no

Kontakt
tusjeredaksjonen@gmail.com

Alt innholdet i dette nummeret er basert på plakaten på forsiden, som har blitt hengt opp rundt omkring i Oslo. Bidragsyterne er hvem som helst som har sett plakaten på gata og blitt inspirert av sitatet. Med oppfordring om å skape noe basert på sitatet har vi fått tilsendt mange ulike tolkninger. Med plakatteksten som utgangspunkt ønsker vi å se hvor ulikt det går an å arbeide med assosiasjoner som dukker opp i møtet med et enkelt sitat. I tillegg ønsker vi å gi folk en mulighet til å uttrykke seg på en uforpliktende måte.

Sander Salberg Øren

Bidragsytere

Sander Solberg Øren 5
Sophie Amon 8
Ane Hoel Lorentzen 13
Ketil Thorvaldsen 14
Tuva Svendsen Hesmyr 15
Sanna Lagesen Fenheim 17
Tristan Jokeris 22
Judi Najjar 23
Viola Solberg 24
Alva Dolonen 25
Lisa Billander 26
August Sem Moen 28
Mette Mari Kaljas 31
Astrid Ottmann-Knoph 32
Lian Maij Biglari 34
Magnus A. Holan 35
Olve Fjeld-Eiken 38
Kristoffer Bengtsson 46
Cora Ricci 48
Emma Sofie Elde Frigaard 50
Pål Mikael Sterk-Hansen 53
Stener Vaagland 54
Freyja Ims 57
Helle Karlsdottir 58
Ebbe Schieldrop 60
Emma Nordhus 66
Gard Løkke 68
Frances Rachel A. Johansen 72
Gustav Østby Pedersen 78

Sophie <sophiiiiesoso@gmail.... 4. okt. 2023, 11:20
til meg

Hei! Jeg så deres plakat på Sophus Bugges og har et lite dikt jeg sender dere vedlagt.
Hilsen
Sophie

Ett vedlegg • Gjennomsøkt av Gmail

Være deg selv, vokse og blomstre,

Men pass deg! så kommer det gressklippermonstre

Kjører deg over, helst når du sover

Tar alt du hadde dyrket og viste fram

For så å se deg tom, ingen skatt helt forlatt

Blir voksen! Sier de. Livet er hardt!

Være deg selv, gir alt du kan – men aldri var bedre enn en annen

Tusjeredaksjonen <tusjeredaks... 18. okt. 2023, 21:10
til Sophie

Hei! Redaksjonen har lest gjennom diktet ditt. Vi liker det, og vil gjerne bruke det! Hvordan har sitatet inspirert diktet ditt? Kunne du ha skrevet et dikt om hvorfor du skrev diktet?

Beste hilsen
Tusjeredaksjonen

Sophie <sophiiiiesoso@gmail.com> 19. okt. 2023, 10:22
til meg

Hei!
Så fint at dere likte det! Ja, jeg skal gjerne gjøre det :)
Dere starter et nytt tidsskrift, ikke sant? Når skal den publiseres? :)
Mvh
Sophie

Tusjeredaksjonen <tusjeredaks... 19. okt. 2023, 10:31
til Sophie

Det stemmer! Frist for førsteutkast er 1. november. Vi planlegger å trykke tidsskriftet i desember/januar. Du vil få beskjed når dette nærmer seg! Send gjerne flere spørsmål, hvis det er noe du lurer på.

Mvh. Tusjeredaksjonen

Sophie <sophiiiiesoso@gmail... 19. okt. 2023, 14:13

til meg

Takk for informasjonen.
For å skrive en forklaring leste jeg gjennom diktet jeg hadde sendt inn en gang til. Jeg vil gjern forandre på en bokstav: fram istedenfor frem.
I tillegg har jeg også tenkt meg om hvordan jeg vil kalle meg selv og vil bytte det til "sowiesophie".

Derfor sender jeg vedlagt en ny versjon av det første diktet og et dikt til som "forklaring". Vet ikke hva dere så for dere. Ikke så lett å forklære noe i form av et dikt, men det er det jeg kom frem til :)

Hilsen og en strålende torsdag videre!
Sophie

•••

Ett vedlegg • Gjennomsøkt av Gmail

PDF et lite dikt plus e...

Hva er det dere vil?

Jeg skal gjøre rede? For hvorfor det fløt

Med sjarm og med glede

Ord gjennom mine

Fingre og nede

På papir – og før jeg

Har fått det med meg

Har det kommet et dikt – ikke en gang så dårlig,

Men da kan jeg vel prøve

Å sende det

Inn.

Kanskje

I bakhodet,

Gjemt blant mangt annet,

Var en tanke om spørsmålet:

Hva veier mer? Samfunn? Individet?

Hvordan kan man leve – når en hånd full av mennesker

Står der og sier

Hvem som får æren

Av å få lov til væren

hvem så må begrave

Seg selv for å bevare

At de som står og velger

Ikke skal føle seg truet.

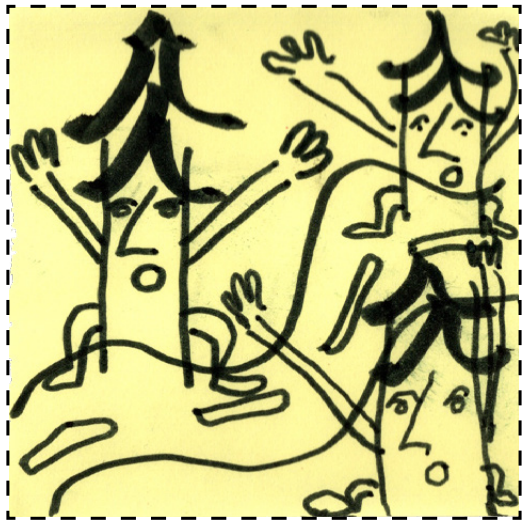

Gatelangs

Eg har kjøpt årsabonnement på bysykkel
og med det abonnement på raudfarge i kinna,
flaksande pannelugg og stive fingre.
Dette er eit førebyggande tiltak som skal minne
meg på å involvere meg mindre i
tilfeldig forbipasserande sine imaginære liv.

Når eg har kryssa gata på raudt ljos trykkjer eg alltid
på knappen, slik at dei neste som kjem, om dei har knapt med tid,
raskt kan kome seg over, og gje meg illusjonen av å ha utretta
noko som kan ha noko å si.
Det er ingenting som uroar meg meir enn
å sjå joggarar trippe ved kvite striper,
utolmodige etter å få grønt ljos inn i framtida.
Så det er det eg gjev dei, tenkjer eg og grip etter
noko eg kan halde meg fast i, i dette høvet joggaren.
No skal eg berre gripe rundt sykkelstyret
og sørgje for å ikkje forureine bybiletet
med mine eigedelar, mitt samvit, mine uroer.
Kva slags andre haldepunkt finst i denne byen
der ein legg att vottar og kjensler i kvart vegkryss?

Strekt lemmen

Jeg husker tante ringte oss før vi skulle kjøre strekningen over Øyfjell. Hun sa det lå et teppe av døde lemmen i veien. Jeg så for meg at veien hadde fått pels. Lemmenpels så langt øye kunne se. Den skulle strekke seg fram til neste sving. Hjulene på sedanen ville gi fra seg myke lyder, og det skulle berolige den ellers kvalmende følelsen av elektrisk oppvarming. Telemark-skogen og heissenteret (med kveldskjøring) skulles stilne takket være dette teppet.

I realiteten var det kun et lemmenkadaver her og der. Most av biler med firehjulstrekk. Dette var den virkelige strekningen. Det strakk ikke til.

Jeg ser en liten jente
med en trillebår
og store, redde røyskattyne
en dag vil hun vokse opp
og ut av den lille kroppen

Hun skal se blodmåner
og bade naken midt på natta
Hun skal løpe om kapp
i tussmørket
og forelske seg

Hun skal lære
navnet pa alle trærne
fuglene, bærbuskene og blomstene
hvem han er
hva et vi er

Hun skal lyve, stjele og late som
at hun elsker
Hun skal forblomme
og forville seg
stikke av og lengte hjem

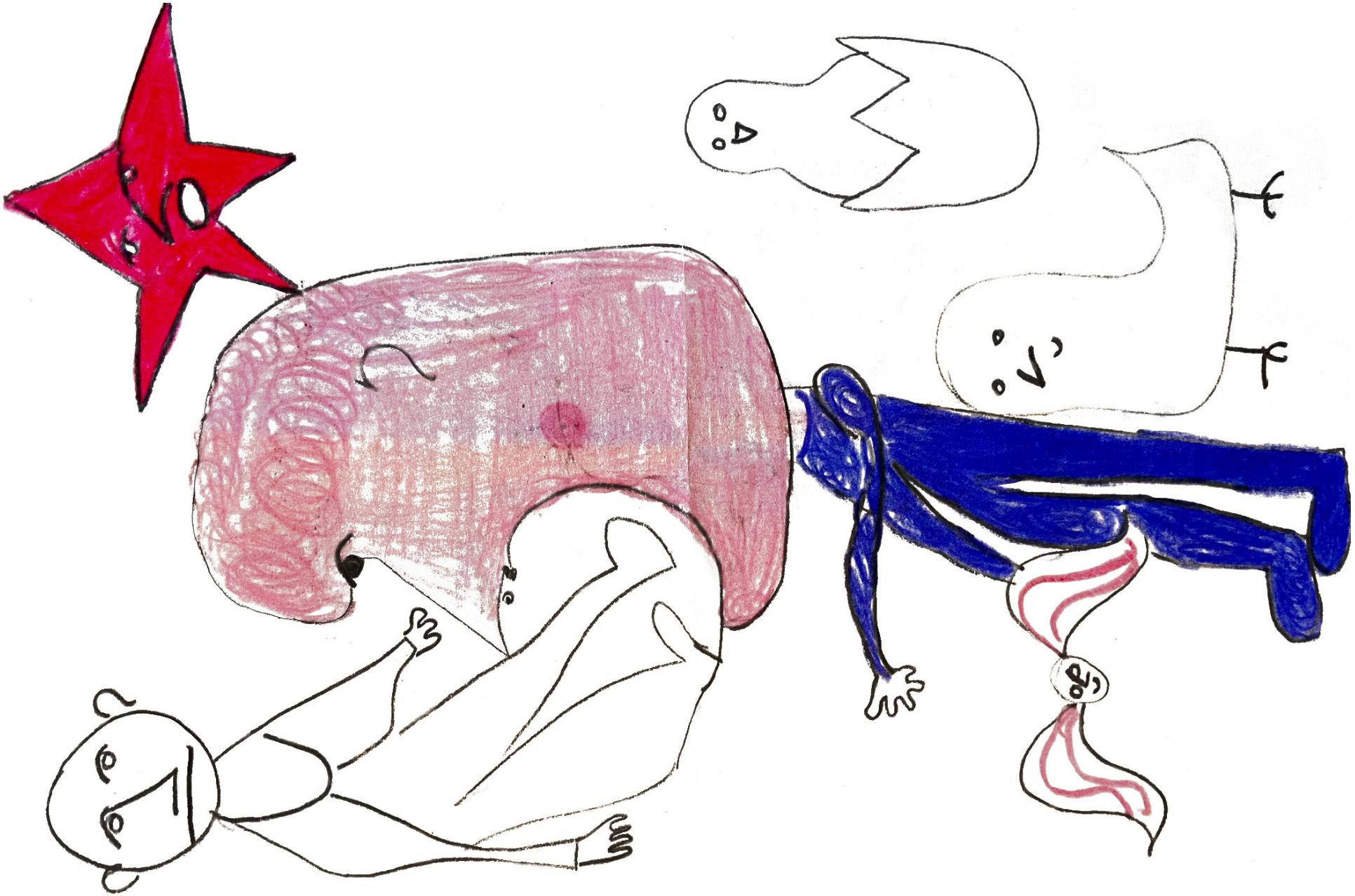

Utenforskap

Det er bare
i ens eget
utenforskap
at ens eget
hjerte
finner plass
til å romme alt
innenfor
kjærlighetens
ikke-eksisterende
vegger

Jeg har en fantasi om å bli til luft. En tanke jeg så vidt får kjenne den vage smaken på i blant i drømmene mine.

Det er vanskelig å forklare ønsket. Det er ikke det at jeg har lyst til å fly. Det handler om å ikke ha noe substans.

Jeg vil være en ukvantifiserbar ting. Noe som ikke kan veies eller måles. Jeg har lyst til å være luft, spredt i et tynt lag over hele atmosfæren.

Kjempestor og kjempeliten helt på samme tid.

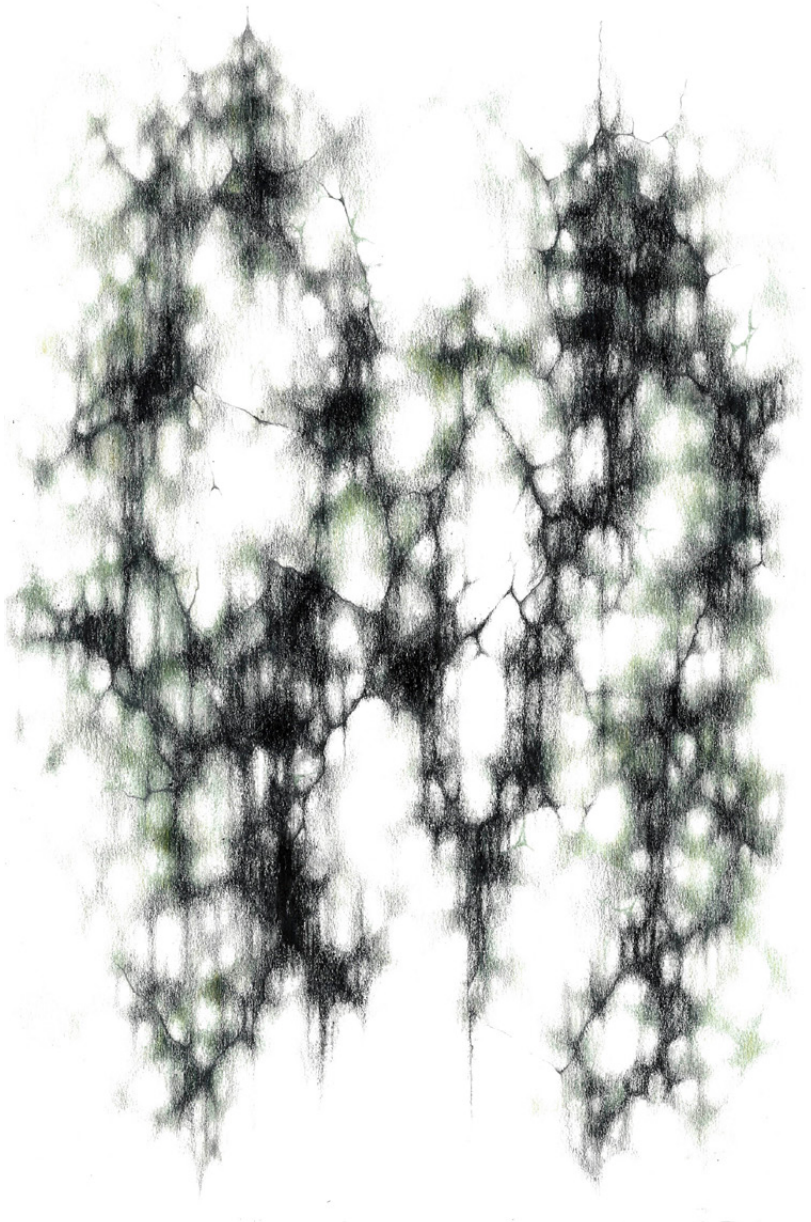

Viola Solberg

Alva Dolonen

Besatt

Sinnsykt forelska.
Jeg vil rope navnet ditt hvor enn jeg går, snakke om deg til damen i kassen på butikken og skrive etternavnet ditt i pannen min. Du får meg til å smile som en idiot. Jeg synger høyt uten å ha musikk på ørene. Jeg danser i regnet og ruller meg i gresset. Jeg hopper langs veien og plukker blomster jeg vil gi deg. Listen med navn på våre fremtidige barn blir lengre og lengre for hver dag. Jeg roper at jeg elsker deg, høyt, selv når vi ikke er sammen. Jeg henger opp bilder av deg i hvert rom av huset. Kysser dem i det jeg passerer. Ler fortsatt høyt av vitsen du fortalte for en uke siden. Lukten av deg sitter fast i alt jeg eier. Blikket ditt er festet på meg til enhver tid. Omfavnelsen din er min våte drøm. Drømmene mine er bare deg, og stemmen din har tatt over plassen til min egen. Du er mitt alt. Jeg elsker deg over alt, overalt.

Sinnsykt forelska.
Sinnsykt. Forferdelig glad i deg. Motbydelig betatt av deg. Besatt. Kjærligheten overvelder. Jeg er ikke lenger min. Jeg er din, om du vil ha meg. Jeg vil eies av deg. Eksistere rundt deg. Leve av deg, med deg, i deg, for deg. Ser du min vei, er dagen min redda. Det var dette jeg sto opp for. Det er dette jeg lever for. Jeg er forelska. Om du ikke vil ha meg blir jeg gal. Gal av forelskelse. Du må ta meg. Betatt, besatt. Bestem over meg. Jeg kan være hva enn og hvem enn du vil. Gjøre alt for deg, med deg, i deg, under deg, over deg, rundt deg. Vil tilfredsstille ethvert behov. Oppfylle alle dine fjerneste drømmer og groveste fantasier. Se min vei, se på meg, bruk meg. Gjør hva du vil med meg. Jeg er din. Jeg elsker deg. Jeg elsker deg over alt. Over ALT, overalt, over meg.

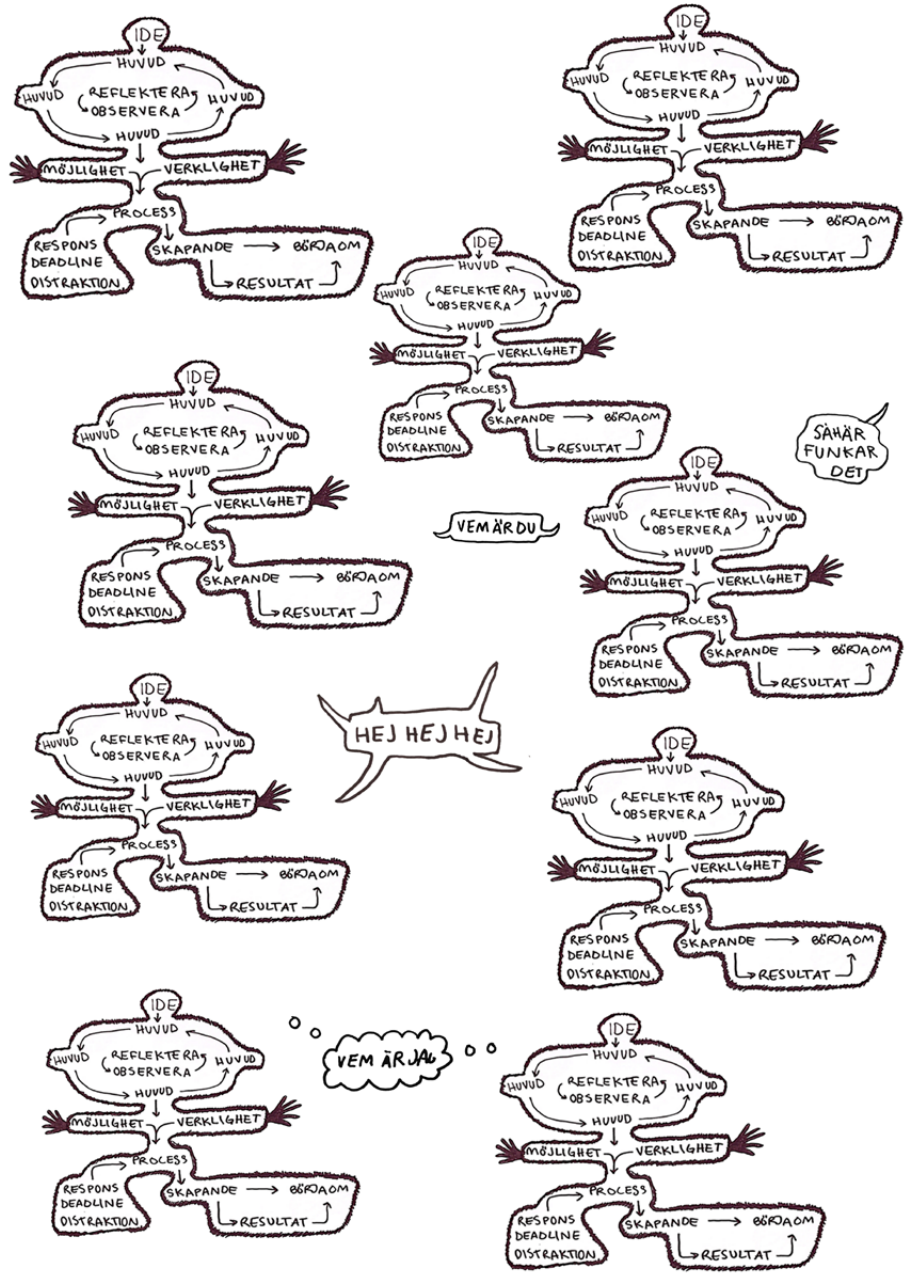
IDE
HUVUD
REFLEKTERA
OBSERVERA
MÖJLIGHET
VERKLIGHET
PROCESS
RESPONS
DEADLINE
DISTRAKTION
SKAPANDE
RESULTAT
VEM ÄR DU
SÅHÄR FUNKAR DET
HEJ HEJ HEJ
VEM ÄR JAG

Negler er menneskets klør, myke og nedkuttede som vår vilje til vold
Vi har funnet bedre midler, våpen, prosjektiler av ulike metaller fra dypt nedi jorda så vi kan sende klørne våre i 1000 km i timen fremfor kroppen vår som de ikke lengre er en del av
Senere i historien vil menneskene skilles mer og mer fra kroppene sine, ulike deler vil operere i ulik fart, på ulikt sted, skilt fra seg selv og skilt fra begrensning
Dette er bra syns mange!
Outsource seg selv
og alt ansvar

Menn blir alltid byttet ut med maskiner
Massasjemaskiner, vibratorer, automatisering av arbeid
Selv ikke menns hender dreper lenger
Droner fallende patroner fra presisjonsprosjektiler
Hva skjedde med sverd!
Hva skjedde med å drepe noen med dine egne hender og kjenne pulsen deres dø ut i takt med din egen rytmiske dunking, som går dobbelt opp som om den kompenserer for den døendes fallende tempo under dødsdansen, (selve/ eller) voldsvalsen (,hva enn du vil ((kalle den))
Hender rundt halsen
Nå kun under omfavnelse eller sex

Vold er nå kun kjærlig
Det er ingen vold mer
Bare endeløse ledd som fjerner oss fra utfallet, den ultimate ansvarsfraskrivelse
Endeløs outsourcing av enhver drapsmaskin
Sirkler utenfor sirkler
Ledd på ledd
Det finnes ingen vold mer
Det finnes ingen skyld lenger
Bare unnskyldninger

Mette Mari Kaljas

Jeg liker de skoene

De er sa jævlig blanke

Man kan bade se og høre meg

På flere mils avstand

når jeg tramper rundt i dem

og lager ekko giennom hele byen

Det smerter meg å ga i dem

Men jeg har valgt det selv

Byttet inn min egen sjel for å ga på riktige ben

Og hvert steg er som å trå pa glasskår

Noen ganger er jeg sa uheldig at jeg ser ned på dem

For de skoene er sa jævlig blanke

at jeg kan se alt annet enn mitt get speilbilde

Tenk & ha sa blanke sko

at man ikke får øye på seg selv en gang

Deter faen meg lakksko det!

Lian Maij Bjglari

Du har, på en eller annen ubegripelig måte, blitt tvunget med på nattklubben ingen egentlig ønsker å dra til. Du kan hvert fall ikke forstå hvorfor noen kunne ønske seg dit en lørdagskveld. Musikken er dårlig, eller, kanskje det bare ikke er helt din smak? Noe må det i alle fall være med den, fordi i kombinasjon med lokalets ellers dunkle belysning, føles stemningen nokså amper. Foruten de viltre diskolysenes dans, styrt av det som må være den mest coked up DJen i byen, er dansegulvet svett, stappa og særdeles klebrig. Utestedets faste vankere er der selvfølgelig også, og mange av dem har tatt turen fra sine høytliggende eneboliger ned til de dødeliges kjøttmarked for å finne noe å nyte ved siden deres neste glass rødt – tradisjonelt viktigmakeri. Du er ikke akkurat komfortabel der du danser med en som venninna mente var «den kjekkeste kjekke på huset!» Men, tenker du for deg selv, det trenger jo ikke bli noe mer enn dette? Så skjer det som helst ikke skulle skje, han lener seg inn med de halvlukka glassøyene sine fast bestemt på å få kunne sett nøye inn i dine, samt lukke munnen sin over din. Du er ikke redd for å kline med folk på byen altså, men typen du går for har som oftest en *je ne sais quoi* som denne fyren sårt mangler. Du snur deg litt forsiktig, men bestemt unna, og når han spør om hva som er problemet, sier du bare at du har kjæreste - en hvit løgn. «Hvorfor har vi dansa da?» spør han mens ansiktet skjærer seg så en skulle tro han nettopp hadde spist den hvite delen av et sitronskall. Du velger å ikke svare, sier farvel til venninnegjengen som tvang deg med, og tar en tidlig kveld.

«Skjønte han ikke at han oppførte seg som en dritsekk?» tenkte du mens du går hjem i sensommersolen. Antakeligvis ikke. Foreldrene hans har sikkert brukt tid i oppveksten hans på å rose ham for hvor flink han er, hvor grei han er mot jentene i klassen, og hvor klassisk objektivt pen han er (mon tro at de kanskje ordla seg litt annerledes angående det siste punktet). Poenget er: denne fyren hadde null selvinnsikt, men det må jo ha vært mer som øyet ikke kunne se? Du liker å si at du tror det beste om folk. Kanskje han virkelig er grei, men

grunnet lokalets forheksende aura ble han omgjort til en typisk norsk mann med pikk, altså en som oppfører seg som urtidens jegere på savannen: på leting etter bytte. Faen som du hater menn med pikk. Det er derimot ett problem, et som ikke er ubetydelig for deg som er på deitern, men òg for andre amorøst søkende på byen: du vet ikke hva han tenker; du *kan* ikke vite hva han tenker.

Artig det, at nærmest all kontakt du har med andre virker som om det handler mest om det å lære seg å kjenne dem. Du drar på stevnemøter med tilfeldige forbipasserende på tinder og spør støtt og stadig de samme spørsmålene. «Hvor kommer du fra,» «hva studerer du,» «hva het du igjen?» Det er liksom aldri helt nok, samtalen flyter like godt som et ferskt lik, og synker etter hvert ned i det mørke dypet, og den personen denne makkeren er – eller egentlig er – følger like etter. Mange gåter i kjøtt og blod du aldri klarte å løse ligger der nede. Betydningsløst, tenker du i et noe surt øyeblikk mens du iherdig prøver å tenne den siste sigaretten din i motvind. Hvor mange lik har du samlet opp nå? Mennesker du har møtt og interagert med, forstått og misforstått, for så å kaste ned i avgrunnen når du fant ut at de ikke var noe for deg. «Misforstått ...» Hva menes med det? Du sluttet jo bare å bry deg da det ikke var mer å ta i, de fikk sine sjanser. Dessuten, hva annet kan du gjøre? Du *kan* ikke lese tanker, du *kan* ikke forstå hva andre mener om det du interesserer deg for uten å faktisk gå ut og spørre dem. Ork, tenker du noe stille. Du bøyer hodet for å gi siggen ly fra vinden, og i det du ser ned i sølepytten på fortauet tenker du igjen på han fra nattklubben. «Det er hans tur nå,» sier du rolig til deg selv i det du ser liket hans synke ned i det grumsete vannet på asfalten under føttene dine. Intet stort tap, det var jo bare personligheten hans fra denne ene kvelden som forliste. Hans egentlig selv skal nok leve godt og lenge, du ønsker jo ham ikke noe vondt sånn sett. Det var derimot overraskende enkelt å kaste ham ut av livet ditt på denne måten. Klarer han det samme med deg? Hva var hans inntrykk av deg? En han møtte så vidt en lørdagskveld, som kanskje virket interessert ved første blikk, men som så, ganske plutselig, avviste ham.

«Sånn er jeg.» Eller, du er jo mye mer kompleks enn sådan, han vet jo ikke om familiedramaet; om venninna di som du vet hater deg bak lukkede dører; om hvor mye du elsker jordbær med fløte, og heller ikke om hvor sexy du synes han ene nyhetsankeren på NRK er (selv når han snakker om noe så tragisk som krig i Midtøsten). Du er jo virkelig like kompleks som enhver person på gata. Nattklubbsgutten fikk aldri vite om disse sidene av deg, men få vet jo om det uansett. Dessuten sier vel Kant at dette med å helt kjenne noen er umulig? Du husker ikke helt, du strøk jo tross alt i exphil. Vinden er kald og bitter, og stikker mot deg som nåler gjennom den litt for tynne jakka di. Etter kanskje tjue minutter urolig gange kommer du hjem. Børste tennene får du spare til i morgen, for sengens sirenesang er ubegripelig lokkende. Alt i alt oppsummerer du kvelden som en helt vanlig lørdagskveld, og du faller raskt ned i det dype, mørke, marineblå sengetøyet, og forsvinner slikt fra de andres iakttagende og dømmende syn.

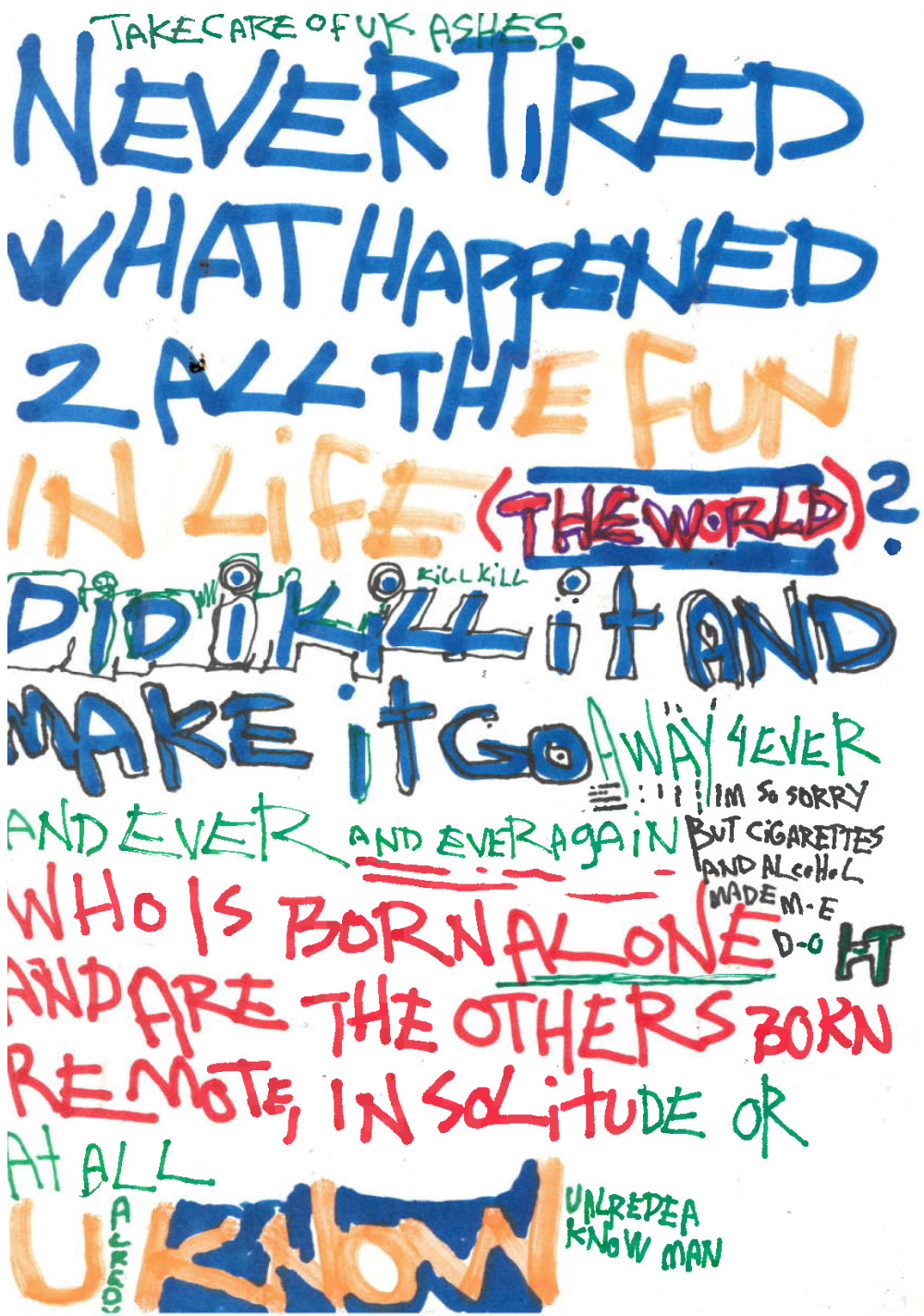
TAKE CARE OF UR ASHES.
NEVER TIRED
WHAT HAPPENED
2 ALL THE FUN
IN LIFE (THE WORLD) 2.
KILL KILL
DID I KILL IT AND
MAKE IT GO AWAY 4EVER
AND EVER AND EVER AGAIN
IM SO SORRY
BUT CIGARETTES
AND ALCOHOL
MADE M-E
D-O IT
WHO IS BORN ALONE
AND ARE THE OTHERS BORN
REMOTE, IN SOLITUDE OR
AT ALL
U ARE
UNLREDEA
KNOW MAN

THE FINE ART OF
RETIRE YOUR OWN STYLE

1. LOCATE IDENTITY
1.5. DO WHATEVER THE OTHERS DO! DO IT!
2. IS WHAT IT IS A SORT OF SOMEWHAT STYLE/I.D
I LOVE MY GIRL SO MUCH ♥
3. IF #2 IS WHAT IS LOCATED DO YO THING IT is it.
4. KEEEP LOOKING (SEEING WITH EYES)
5. T-O-O L-A-T-E (I'M ALWAYS)
6. 2L-A-T-E 2/2 ATE
7. GLEM DEG SJØL
8. HELP ANDRES DRÖMMER

NEWS NEWS
BAD AND TERRIBLE ONES (ALL OF THEM) THRILLING
COMPUTERS NONETHELESS
IN THE NEW WORLD OF (TERRY) FYING
WORLD OF TERRY
FICATION. EXCERSICE
IS EXCLUSIVELY (2) FØKKING
BORING (FRENCH POSER SHIT. KEEP
DOOINGGIIIIT TT4U
SAVE SOME INSPIRATION 4 THE REST
GOD BLESS MY OLD GRAND(MOTHER)
SWEET IS HER AND HER MIDLE NAME
CIGARETTES ARE REAL 4 REAL
BELOVE

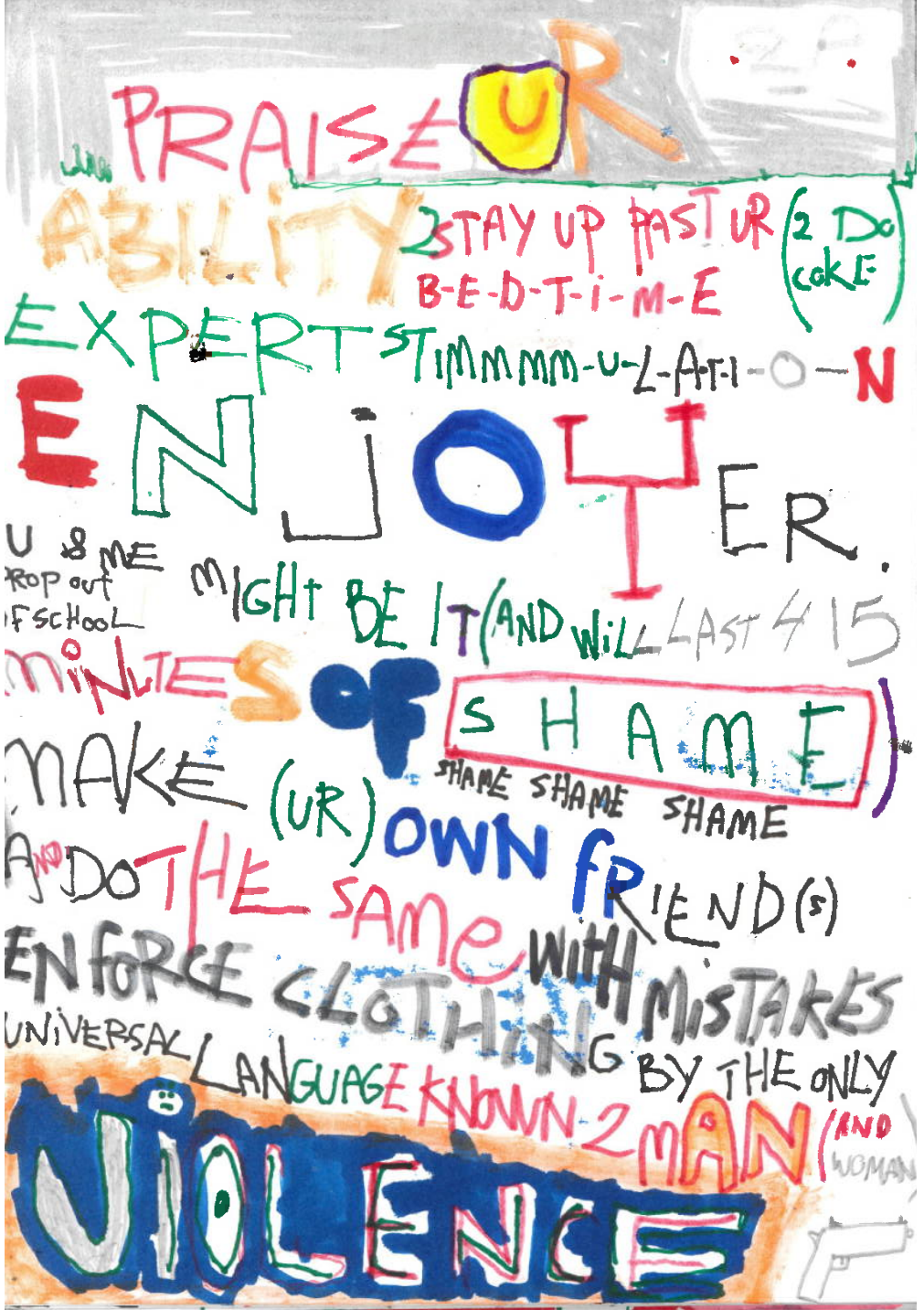
PRAISE UR
ABILITY
STAY UP PAST UR B-E-D-T-i-M-E
(2 Do cokE
EXPERT ST IMMMM-U-L-AT-I-O-N
ENJOYER.
U & ME
MIGHT BE IT (AND WILL LAST 415
MINUTES OF SHAME)
SHAME SHAME SHAME
MAKE (UR) OWN FRIEND(S)
AND DO THE SAME WITH MISTAKES
ENFORCE CLOTHING BY THE ONLY
UNIVERSAL LANGUAGE KNOWN 2 MAN (AND WOMAN
VIOLENCE

ELOI LAMA
ELOI
ELOI
LAMA
MUSLIM WOMEN WATCHING THE FUNERAL FROM FAR AWAY
ELOI
ELOI
LAMA
SABAKTANI
LORD DO U CARE?
HOPE SO
SABAKTANI
LIVE UR OWN
LONELINESS
SELFISHNESS
HIP 2 CONFESSION
FREDRIK DEN
STORE VON
ST. PETERSHAMBURG

GO GO
NEON WANNABE
GO GO
TOKYO ULTRAS
PRAYERS WITHOUT
ACTION ARE JUST WORDS
CHINA KNOWS
THAT THERE
IS NO WAY A
COUNTRY WITH
ONE-CHILD
POLICY CAN
HAVE
1 fuckin
BILLION people
THE
WEIGHT
OF
POVERTY
DEAD BIRDS
AND A ( )HOLE WEEK
of RAIN
RAIN
1
2
3
4
5
IRSHILE
GORKY
GUDSER
DEG MEN
RYR SEG
FINGER

Lapp på stan

Innboks ×

Kristoffer Bengts... 12. nov. 2023, 21:30

til Tusjeredaksjonen

Hej! Såg er lapp på stan när kg var i Oslo förra helgen. Kul!

Jag gick runt en kväll och tog bilder på saker jag skulle kunna lägga ut, sprida och få likes. Men sparade dem och gjorde en kollage till er istället. Hoppas att det blir en existens inte i cyberspace utan i Oslo!

Kristoffer

Skickat från min iPhone

Ett vedlegg • Gjennomsøkt av Gmail

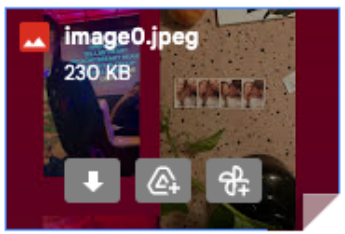

Kristoffer Bengtsson

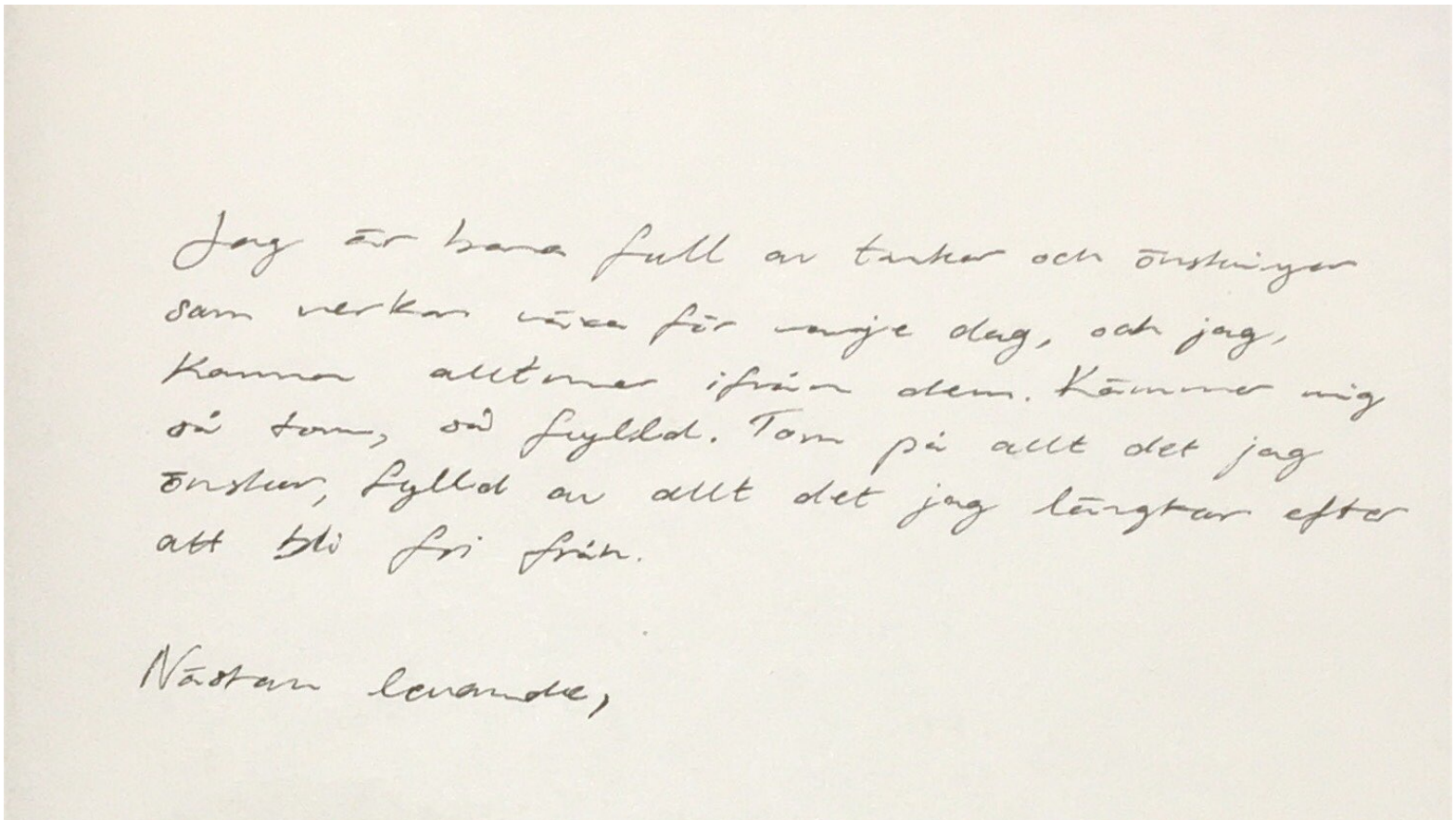
Jag är bara full av tankar och önskningar
som verkar vara för varje dag, och jag,
kanna alltmer ifrån dem. Känner mig
så tom, så fylld. Tom på allt det jag
önskar, fylld av allt det jag längtar efter
att bli fri från.

Vänligen levande,

TABLE FOR ONE

It's strange how miserable alone I feel..
sipping my coffee
worrying what people think

The feel of the liquid against my ears
my entire body,
the noise when gasping for air.

Strangely I feel comfortable,
in spite how exposed I am in my suit
My thighs, all exposed
every detail, every flaw

I feel comfortable,
comfortable alone, yet not lonely

Losing touch of the ground
The world stops
Not a single thought
Pure silence, pure solitude

I like to be alone
I LOVE to be alone
I want the whole wide world to know

*And I like playing cards with bob
Not talking
Speaking through the cards

Emma Sofie Elde Frigaard

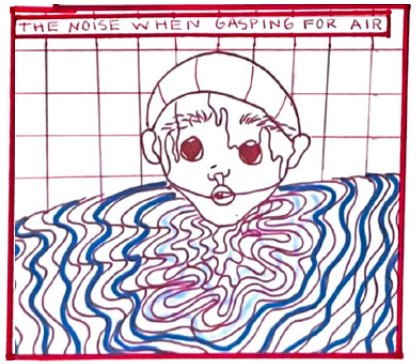

Idag er en sånn dag hvor jeg vil stå i ett tilfeldig skur og røyke Prince helt til halsen gjør vondt. Jeg vil høre regnet falle på metalltaket. Jeg skal ha på meg en liten tynn jakke sånn at jeg akkurat fryser litt og hjernen begynner å hyperfokusere på akkurat de varmeste stedene på kroppen. (under armene, magen, lysken) men samtidig ikke kommer unna de kalde stedene på kroppen (Brystene, overarmen, halsen, ørene). Jeg skal gå rundt i byen og lete etter det perfekte skur, eller tak. Jeg skal stille meg under væranda'er og teste. Teste om jeg står nok i skjul og at jeg har utsikt nok til å følge med på akkurat det jeg vil følge med på, mens jeg egentlig ikke følger med, fordi jeg fryser litt. Når jeg endelig finner det perfekte skur skal jeg stelle meg opp og lene meg inntil noe jeg kan lene meg på. Jeg skal dra ut røykpakken fra lommen der jeg har 4-5 hele røyk og en halvrøyket røyk som lukter veldig røyk. Jeg skal ta frem den halvrøykede røyken som lukter veldig røyk og tenne den, og røyke den så det lukter enda mer røyk. Jeg skal stå å stirre på fingrene mine og håpe på de blir gule. Jeg skal føle med skitten og ekkel. En av de kidsa som står under ett tilfeldig skur og røyker. Og jeg skal være lei meg. Jeg skal elske å være lei meg, akkurat i det øyeblikket, for under det skuret akkurat i den settingen er det perfekt å være lei seg. Jeg skal nynne på en jævlig trist sang. Tom Yorke kanskje, fordi fy faen det er trist. Og jeg har helt lov å være trist, akkurat i det øyeblikket. Jeg skal ikke skammes over det, noe mange gjør siden de tenker at noen har det verre enn meg, men det gjør jeg skjeldent. Jeg tror faktisk, tro det eller ei, Kylie Jenner sa en gang: "Å skamme seg over å være lei seg fordi du tenker noen har det verre, er akkurat som å skamme seg over å være glad, fordi noen har det bedre.".Når jeg har røyket alle røykene i røykpakka skal jeg stå litt og angre på det jeg har gjort. Jeg skal ha vondt i halsen og jeg skal føle meg som verdens ekleste person. Når jeg går fra skuret skal jeg gå å lukte på fingrene mine hele veien hjem. Og når jeg kommer hjem skal jeg krepere, i senga eller sofaen, jeg har ikke bestemt meg. Om jeg kreperer på sofaen skal jeg sovne i senga, og om jeg kreperer i senga skal jeg sovne på sofaen.

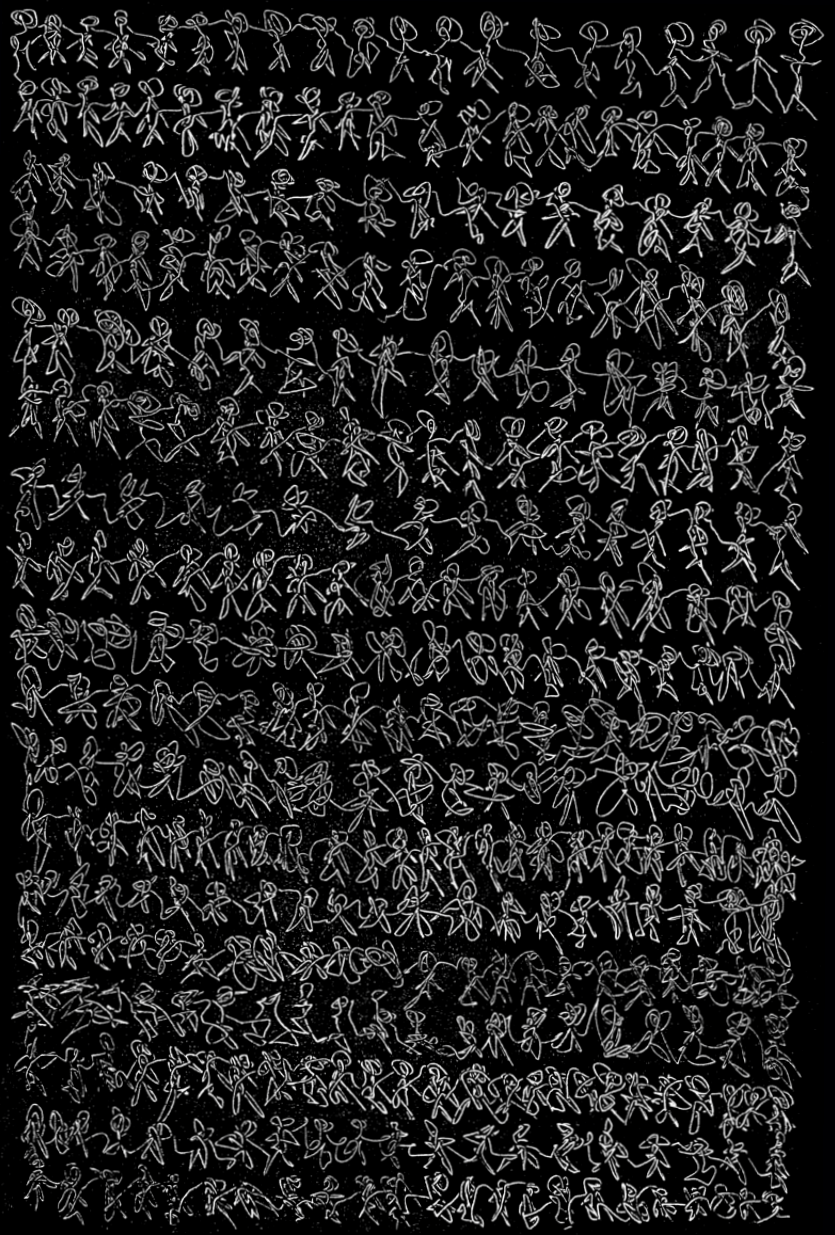

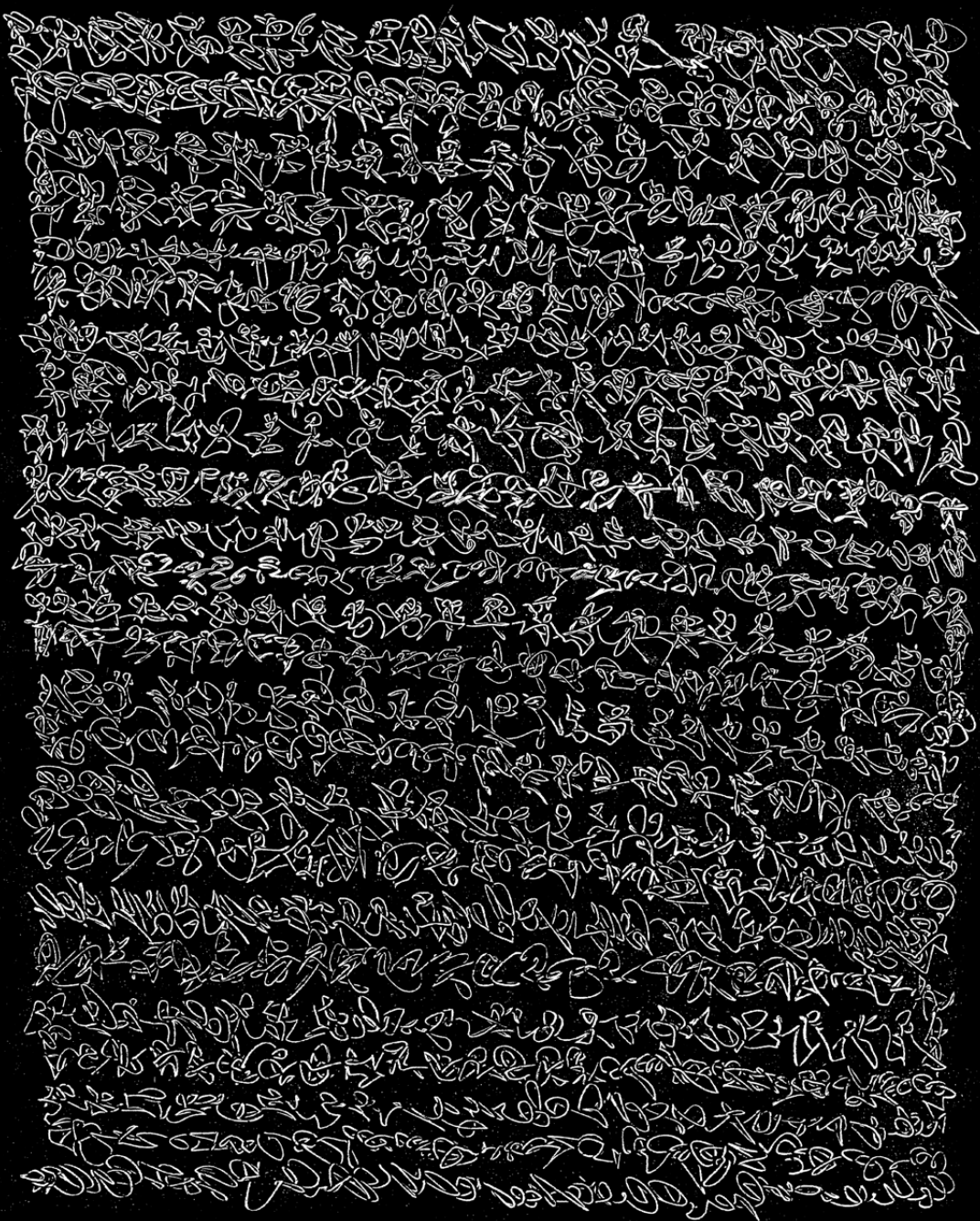

Freyja Ims

Kæm e æ

Helle Karlsdottir <hfkarlsd... ons. 1. nov., 17:22

til meg

Heey!

Søstera mi sendte en morsom og spennende lapp fra Oslo, og det var rett i mi gate. Sender denne låta som svar:

https://youtu.be/Wai3DJbgJYU?si=kw9MIo4kIWQWXOHG

Alt godt,
Helle Karlsdottir

Æ e ikkje det æ hete

Æ e ikkje det æ har gjort

Ikkje det æ får te og det æ slit med

Ikkje den som e flink og gjør ting ferdig fort

Æ e ikkje den æ ser i speilet

Ikkje den som fikk panikkangst i går

Ikkje den som fortælle mæ

At æ e et utskudd fullt av sår

Men kæm e æ?

Æ e ikkje det æ trur på

Æ e ikkje det æ har skapt

Ikkje det æ trur at alle forvente

Ikkje alle kampan som æ har tapt

Æ ikkje gullmedaljan på væggen

Ikkje alle åran med tåra og slit

Æ e mykkji friar

Enn æ nånn gang kommer te å vit

Men kæm e æ?

Æ e livet

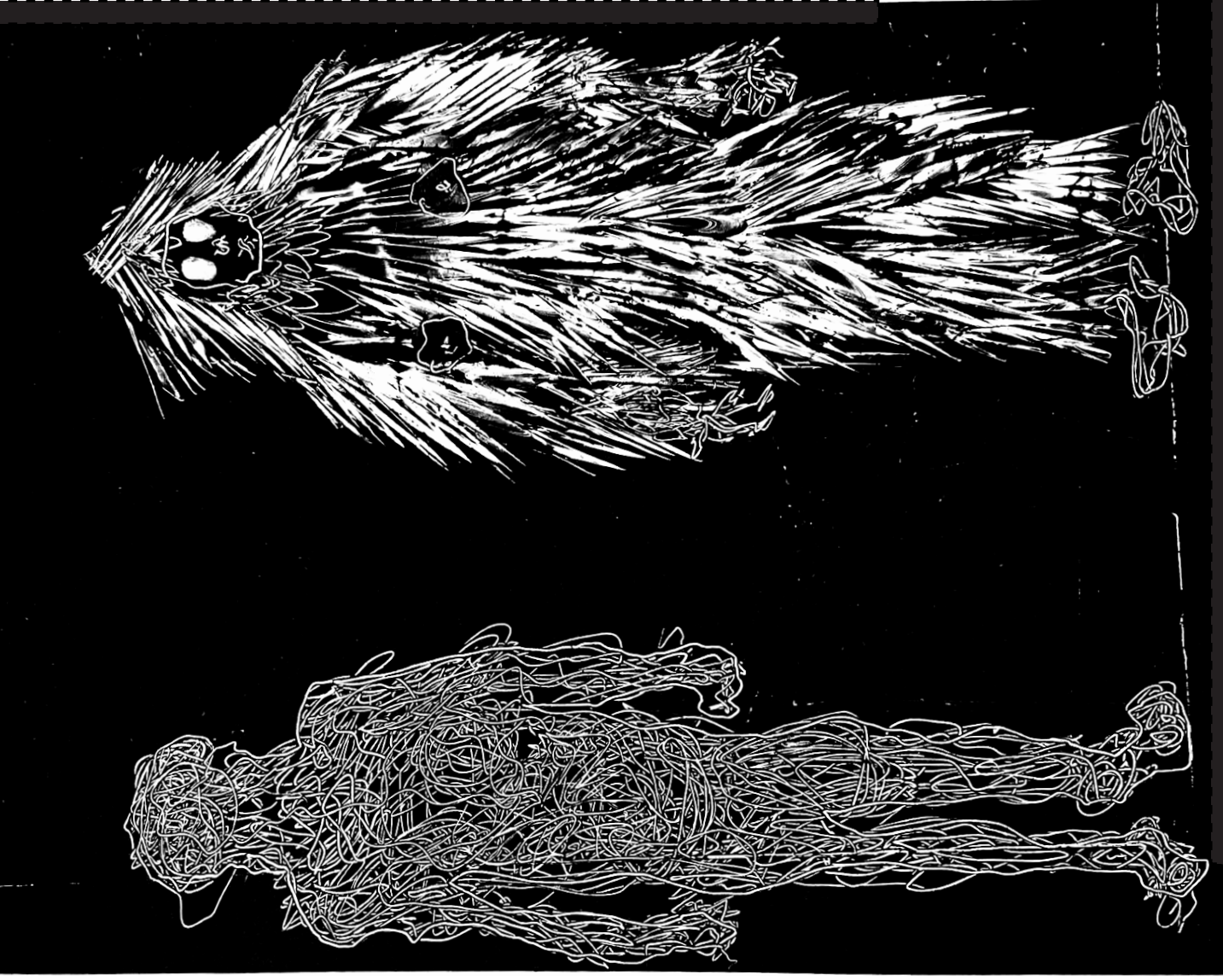

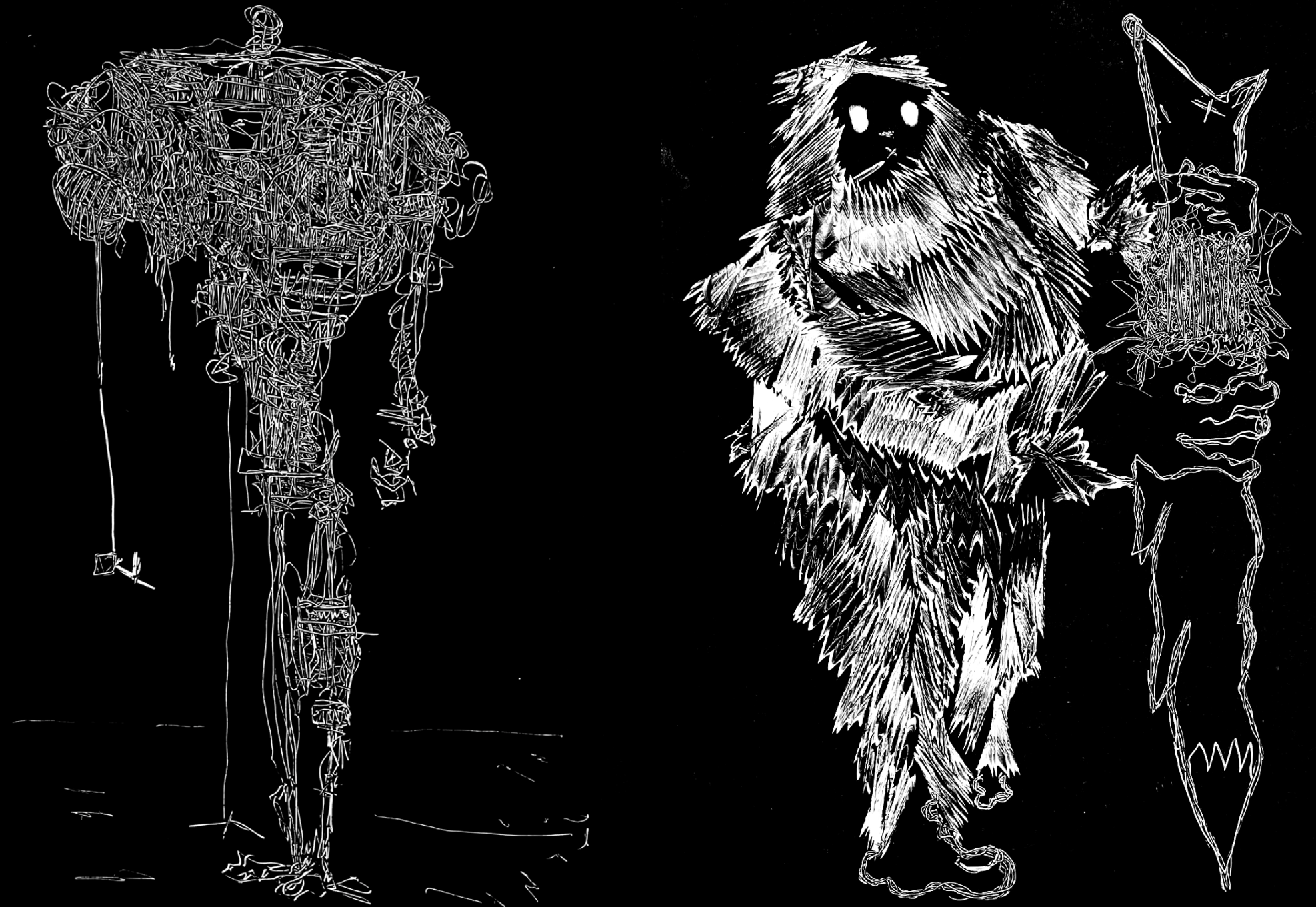

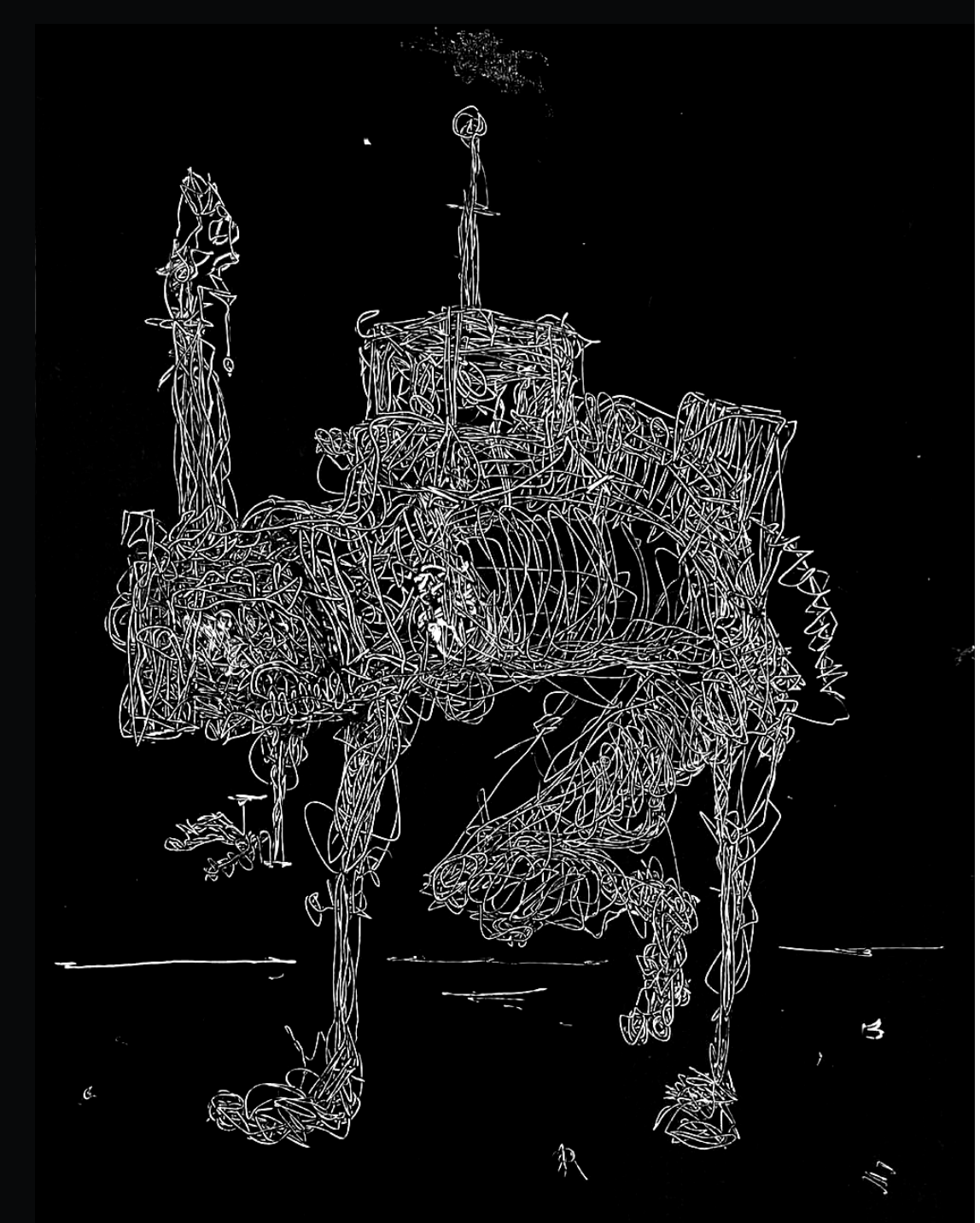

emmanordhus

Jeg vet ikke lenger om jeg opplever livet for egne erfaringers skyld eller om jeg erfarer livet gjennom en nøye kalibrert some-linse. Hjelp, tenker jeg, mens jeg ser meg selv i speilet. Men speilet er en iPhone 12 pro, og jeg får ikke øyekontakt; Jeg ser ikke inn i kameraet, men studerer meg selv nøye på skjermen mens jeg utforsker hvilken vinkel som ser mest spontan ut. Har fått skryt for mitt øye for fotografi. Tar det som et kompliment, viser takknemlighet og skylder på en bachelorgrad i estetikk. Likevel tror (håper) jeg ikke at det er studiet innen kunstfilosofi som har gitt meg disse ferdighetene. Har innsett at disse er en av mine største svakheter og nekter følgende å tro jeg er alene om dem. *Vær så snill å si at det er en selvdestruktiv samfunnstendens og ukultur.*

Når folka jeg omgås skryter av bildene mine, skryter de av et øye som aktivt søker skjønne scener og situasjoner. Hyperfokus og skylapper. Trodde det var en av mine sterkeste kvaliteter nettopp min årvåkenhet og takknemlighet for de små gledene og estetiske dråpene i livets rokkende sjø. Men nå har jeg møtt veggen. En vegg av scenerøyk og flombelysning, mørklagte seterader. Et enmannsshow. Digital monolog. For når samtlige av de små takknemlighetene blir offer for fotografiet og den digitale bildedagboka, setter jeg spørsmålstegn ved både mål og mening. Hvem er publikummet? Er det lenger en uskyldig fotointeresse når tilværelsen blir et konstant kurateringsarbeid?

Noen ganger har jeg instagram-teksten klar allerede før bildene er tatt. Da faller de estetiske situasjonene seg ikke lenger like naturlig, men utgjør nærmest en rebus, nye briller for måten jeg fortolker omgivelsene på. Det er gøy. Andre ganger trosser jeg vær og vind for å jakte sola. Jeg elsker sola. Å drikke den første kaffekoppen på Bygdøy med stadig sterkere oransje lys i et trøtt ansikt, før det bikker og blir hvitt. Man måtte liksom være der. Eller nyanser av rosa i horisonten mens man fryser fingrene av seg på en benk på St. Hanshaugen. Én gang kjørte jeg i full fart mot et utsiktspunkt for å rekke solnedgangen. Rakk såvidt å ta bilde av den i det jeg ankom før den var borte. Jeg så solnedgangen gjennom mobilkameraet og prioriterte å ta bilde av den fremfor å *se* den. Da er det ikke gøy lenger.

Jeg sitter fast i en eksistensiell tankespiral relatert til representasjon. Jeg skriver om instagram. Jeg elsker instagram, men så dypt har instagram kommet under huden på meg at jeg i det hele tatt finner det ubehagelig å bruke ordet «jeg». Selvportrett er cringe; bilder av andre er utleverende; bilder uten mennesker skaper ikke engasjement. Meg, meg, meg. Se på meg da, lik meg, se så chill og kreativ og kul jeg er, så impulsiv, random og lugn. Anerkjenn *meg*. Jeg vet ikke lenger om den jeg er på instagram er *meg*, eller om jeg har blitt *den* jeg er på instagram. Utenfor meg selv. Et umenneskelig biprodukt. «Du legger ut så mye på instagram at det nesten blir spam» sier de. «Slutt å følge meg da» svarer jeg chill og lugnt. For jeg oppfordrer alle til å kun følge de profilene som inspirerer og påvirker én positivt. Jeg tar det ikke personlig. Personlig skulle jeg innimellom ønske at jeg kunne slutte å følge meg selv.

Jeg er noen

hele livet mitt har jeg ønsket å bli

noen

og denne drømmen har jeg båret

som et hull i brystet

og fylt det med

rester av sannheten

som historiene på tv

og det er akkurat sånn jeg ville leve

så det var det jeg gjorde

gjorde alt

for å være med på leken

le når de andre ler

se dit de andre ser

og en dag var jeg blitt

noen

jeg hadde slukt

alt som skulle fylle meg

og jeg bodde i huset til denne noen

spiste av maten til noen

gikk med klærne til noen

omringet av et helt liv

til noen

men ikke meg selv

og så skjønte jeg

at så mye av mitt indre

har jeg skjøvet ut i det ytre

at jeg ikke lenger

eksisterer

i meg selv

men utenfor

Gard Løkke <gard.133@h... man. 20. nov., 18:42

til meg, annaringstad@icloud.com

Jeg valgte å formulere diktet rundt selve utlysningsteksten, fordi den konkretiserer en spesifikk følelse jeg ønsker å utforske.
En følelse av utenforskap. Det ubevisste tapet av jeg-et. Å følge andres spilleregler, i god tro om at det er dine egne.

Personlig kan jeg knytte dette til det voldsomme prestasjonsjaget jeg har følt på siden barneskolen. I karriere, det sosiale, relasjoner og utseende. Og at man må tilpasse seg til normative, uskrevne regler og rammer for å nå disse prestasjonsmålene. Og den dagen du har vunnet spillet, nådd målet- er dagen du innser at alt du har gjort ikke var for deg, men noen andre.
Hard reset.

Jeg vet ikke. Må man kanskje bli voksen for å eie seg selv? Kanskje dette bare sånn ting funker? At man kaster av seg skylapper, bare for å få på seg nye.
Livet hadde kanskje vært kjedelig uten å føle seg lurt, misforstått, angrende en gang i blant. Kanskje de er nødvendige for å ta gode valg, og dermed eie seg selv mer og mer. Eller. Kanskje ingen eier seg selv noen gang

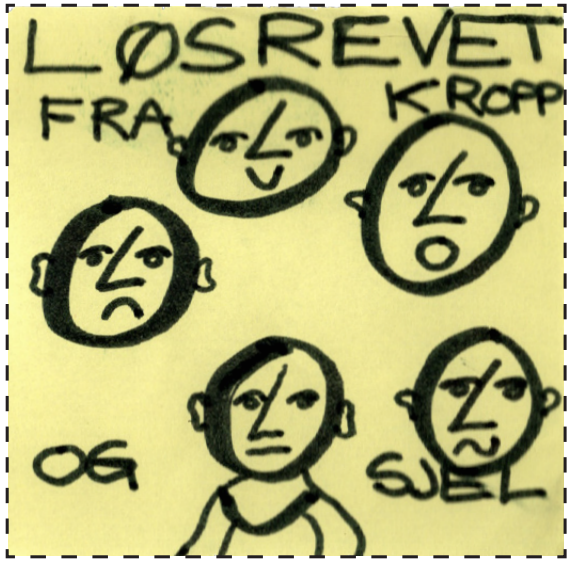

Refleksjon over ingenting

Garderoben var full av ungdommer, og barn som så ut som ungdommer som kanskje ikke var det enda. Men unge dommer var vi alle. En gutt som må ha vært altfor ung for denne operaen, fikk øyekontakt med meg. I all køddingen rundt oss så jeg ro i han. Nysgjerrig og usikker, barnlig, misunnelsesverdig. Ville gi han en klem. Han var helt lik et mentalt bilde av lillebroren til en jeg gikk i klasse med. Tok meg rett tilbake til skolegården i bare et sekund i fysisk forstand, men like lenge som et minne i realiteten.

En eldre herremann sa hei da han satt seg i setet ved siden av meg. Vi begynte å prate. Gutten som spilte hovedpersonen var barndomsvenn av sønnen hans. De var i rockeband sammen. Mannen spurte om jeg hadde hørt om operastykket før, og jeg svarte at det var en reklame på Instagram. Da jeg sa jeg måtte se den fordi tematikken var lik situasjonen jeg var i, måtte jeg se vekk. Rullet leppene sammen og holdt pusten. Selv sa han at han ikke var i gang før han ble tredve. En lettelse. Det var ingen vits i å stresse. Kjente det presset bak øya. Jeg tenkte på at nå lever jeg i gamledager, da fremmede pratet med hverandre edru. Det var fint. Han sa han alltid har tenkt stort om musikken, satte opera på full volum da han skulle vekke guttene om morran. Det var ganske så effektivt! Smil om munnen.

I pausen valgte jeg å bevege meg, barseter i en opera er det merkeligste. På vei mot toalettet sier de rundt meg: hva *var* det der? Herregud det er det sykeste jeg har sett (negativt). Jeg likte det litt jeg. På jentedoen står de og henger, en gutt i klassen sprutet vann på raden foran, og hvem hadde det sykt merkelige nyset mot slutten? Unge dommer som dømmer. Ansiktene tydelig oversminka i feil farge og område. Rett skal være rett tenkte jeg, fornøyd.

Beundret innsiden av operaen, alltid bare stått på utsiden. Museumsbutikken solgte brukte ballerinasko som "suvenirer", aldri tatt på

ballerinasko. Pene og harde, som noen andre jeg vet om. Dro fingrene langs veggen i spiralen opp inngang C. Tittet ned der orkesteret satt. Jeg ville ikke gå. Var fascinerende å se hvordan det var hvem de var hva de gjorde. En fyr studerte dem sammen med meg. Jeg ville slå av en prat, men musikerne begynte å varme opp nå. Å spille i et orkester i en sal i operaen, sammen. Så mektig og vakkert. Tenk at disse menneskene er på jobb nå. Og de tjener penger på å spille musikk. Tenk å leve av det. Tenk så... flott. Han gikk i det jeg trodde jeg skulle si noe.

Da han sang hun hadde kastet bort livet på å sove, på å være på skolen, på å være flink pike- da gråt jeg masse. Og han sang så høyt intenst trist. Jeg vil ikke kaste bort livet, fuck flink pike-syndromet. Mot slutten ga hodet etter. I stykket hadde karakterene gitt opp og jeg klarte ikke forstå mer. Jeg var (opp)rørt. Og det går på langs av spekteret. Jeg tok ordet først, sa wow, og snudde meg mot herremannen igjen. Ja, veldig sterkt. Jeg hadde våte kinn. Dette skal analyseres. Han forstod hvorfor, og spurte om han kunne gi meg et råd, om han fikk lov. På innpust sa jeg gjerne, og nikket. Før forestillingen vurderte jeg å grave etter denne eldre-fremmed-manns-visdom, som på film, men jeg var allerede på kanten fra før, og maktet ikke å bli veltet over på den måten, i den situasjonen. Nå kunne jeg ikke la være.

Følg hjertet ditt,

så ordner alt seg.

Ordene var allerede sagt i hodet mitt før det kom ut av munnen hans. Men han fikk det til å bli sagt, nettopp i hjertet. Jeg slapp taket. Han huffet og beklaget at han fikk meg til å gråte mer. Jeg kniste mellom hikstene og sa neida, jeg er ganske sensitiv av meg. Burde også sagt at jeg føler med øynene. Ville spørre om jeg kunne klemme han, merkelig å føle så mye uten å være nær noen, følelsen blir liksom ikke fullkommen uten det andre. Jeg tror kanskje han egentlig ville.

Han sa jeg skulle ta godt vare på meg selv. Jeg ville gråte mer gråte ut og ikke foran masse ungdommer. Salen tømte seg sammen med han, og to jenter bak meg spurte om det gikk bra, om jeg ville ha en klem. Jeg tok villig i mot. Hun strøk meg på ryggen, og først da kjente jeg hvor overopphetet jeg var. Så fint det var av dem å spørre en så fremmed som meg, for ofte er jeg til og med fremmed for meg selv. Tanken gjorde meg enda mer rørt, og enda våtere i øya, klemte hardere. Alle tre slet med å småprate om stykket, og alle var unnskyldt. Jeg merket nordmannen inntok dem da vi brukte lang tid gjennom mengden, jeg sparte dem bryet, sa jeg måtte finne skapet mitt og takket for klemmen. Alle var enige om at dette var noe fint, så det i øynene mens de sa noe jeg ikke hørte, men jeg vet hva de sa.

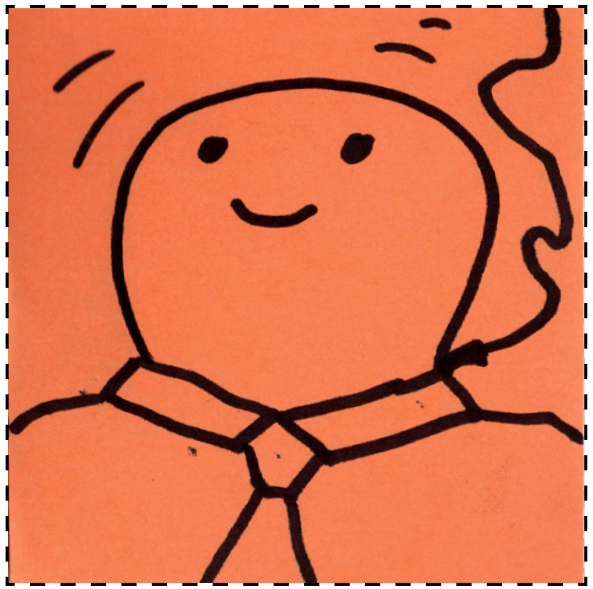

POFF!

Redaksjon

Sanna Lagesen Fenheim

Lisa Billander

Stener Vaagland

Ketil Thorvaldsen

Alva Dolonen

Anna Ringstad

TEKST1